

SHADOW

GOLDFISH ROUTE

#ล่าปลาทอง

금붕어 루트

“แค่ฆ่าอย่างเดียวยังไม่พอ”

เรื่องราวชาตกรรมเหนือความคาดหมาย
ต่างคนต่างกลายเป็นเหยื่อ...ทั้งกินและถูกกิน

ไฉนฮั (오승희) : เขียน
ชญาพร จารย์ปัญญา : แปล

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายแปลเรื่องนี้มีเนื้อหาที่รุนแรงเกี่ยวกับ
การทำร้ายร่างกาย การพยายามฆ่า
และมีการบรรยายถึงสภาพศพ
เพื่อความสมจริงตามเหตุการณ์ที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
ทางสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

บทนำ

เด็กหนุ่มสังหรณ์ใจมาตั้งแต่ก่อนเปิดประตูเข้าห้องแล้วว่า ภาพที่เขาไม่เคยอยากพบเจอกำลังจะปรากฏต่อหน้า

“ถ้ามาให้เร็วกว่านี้ อาจจะยื้อชีวิตเขาไว้ได้”

น้ำเสียงราบเรียบไร้สูงต่ำของแม่ทำให้เด็กหนุ่มตัวแข็งที่อร่ามกับท่อนไม้ ระหว่างเรียนเขาได้รับข่าวว่าอาการของพ่อเข้าขั้นโคม่า ถึงจะรีบร้อนมุ่งหน้ามาก็แล้ว แต่สายเกินไป เด็กหนุ่มทรุดตัวลงกับพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรง

ทว่าแม่ของเขากลับสงบนิ่งต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง เหมือนแค่อ่อนเพลียเต็มทีแล้ว แม่เดินโซซัดโซเซเข้าไปหาน้องด้วยฝีเท้าหนักอึ้ง กอดน้องไว้แน่น พลางลูบหัวโดยไม่พูดอะไร

“ไอ้ชั่ว”

แม่นั่งปลอบน้องอยู่เงียบๆ ลึกพักใหญ่ก่อนจะสบตอกันมา สีหน้าของแม่ตอนนี้ถึงมึงถึงเสียจนน่ากลัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังนิ่งเฉยเหมือนไม่รู้สึกละไร

“ไม่เอาไหน ลูกเต๋ายังเล็กกันอยู่แท้ๆ ดันทิ้งหนัไว้ท่วมหัว...”

แม่พูดเสียงลั่นเครือ น้ำตาที่กลั้นไว้ไหลออกมาในที่สุด

“เห็นแก่ตัว ชั่วช้า สารเลว...”

คำพูดตัดพ้อเรื่องพ่อพรั่งพรูออกมาจากปากแม่อย่างไม่ขาดสาย
ราวกับน้ำทะลักออกจากเขื่อนแตก

ทันใดนั้น

“พ่อไม่ใช่คนชั่ว!”

เด็กหนุ่มตวาดออกมาอย่างไม่รู้ตัว แม่กับน้องที่ร้องไห้อยู่หยุดกึก
ก่อนจะจ้องหน้าเขา คนที่สับสนที่สุดเห็นจะเป็นเด็กหนุ่มเอง เพราะคนที่
จงเกลียดจงชังพ่อตลอดเวลาที่ผ่านมาก็คือเขา

แต่ถึงอย่างนั้นพ่อของเขาก็ไม่ได้เป็นคนแบบนั้นมาตั้งแต่แรก พ่อชอบ
พาเขากับน้องไปดูแข่งเบสบอลในวันหยุด ระหว่างทางกลับบ้านก็ชอบซื้อ
พิซซ่ากับไก่ทอดให้กินบ่อยๆ พ่อของเขาเป็นพ่อที่อบอุ่น จนกระทั่งวันนั้น

ภาพจำนานมาแล้วของใบหน้าที่เคยอ่อนโยนซ้อนทับบนใบหน้าซีด
ขาวของคนที่นั่งนอนอยู่ ใช่ว่า นี่คือพ่อของเขาจริงๆ และที่ชีวิตของพ่อพัง ก็
เพราะคนชั่วนั้น พวกมันทำให้พ่อกลายเป็นแบบนี้

“พ่อไม่ใช่คนชั่ว!”

ความทรงจำหลากหลายแวบเข้ามาในหัว คำพูดมากมายจุกอยู่ใน
ลำคอ แต่เขากลับพูดไม่ออก ได้แต่บอกคำเดิมซ้ำไปซ้ำมา

“คนที่ชั่วคือไอ้พวกสวะที่ทำให้พ่อเป็นแบบนี้ต่างหาก!”

ของเหลวหยดลงบนมือเด็กหนุ่มที่กำลังแน่นหนึบหนึ่งหยด สอง
หยด... นานสักพักกว่าเด็กหนุ่มจะรู้ว่าของเหลวอุ่นๆ ที่หยดลงมานั้นคือ
น้ำตาที่รินไหลของเขาเอง

บทที่ 1

ก๊บนองเลือด

บนข้อมือของชายคนที่นอนคว่ำอยู่บนพื้นสนามนาฬิกาเรือนหนึ่ง
สายนาฬิกาสีทองพันรอบหน้าปัดกว้างเปล่งประกายต้องแสงแดดยามเช้า
ใบหน้าซีดเผือดและแวตาทาฝุ่นมัวดูล่องลอยของชายผู้ล่องลับ ตัดกับนาฬิกา
เล่นแสงระยิบระยับ ซึ่งยังคงแผ่รัศมีแห่งการดำรงอยู่อย่างแข็งแกร่ง

“นาฬิกาแพงมากเลยนะครับเนี่ย”

คิมโดยุนพิมพ์ด้วยน้ำเสียงแฝงความอิจฉาขณะคุกเข่าอยู่ข้างศพ

ร้อยตำรวจตรีอีจุนฮยอนตัวต้วทางตามองโดยุน รุ่นน้องที่อายุห่างกัน
สิบ ในสายตาของจุนฮยอนซึ่งทำงานในแผนกคดีอาชญากรรมมาสี่สิบปี มือ
ใหม่คิมโดยุนซึ่งโตกว่าลูกชายที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยของเขาแค่ไม่กี่ปีนั้นดูไม่
น่าเชื่อถือสักนิด ทั้งยังมักง่ายพูดเรื่องราวนาฬิกาต่อหน้าผู้ตายอีก ไม่แน่ว่า
เขาอาจกำลังคำนวณอยู่ก็ได้ว่า ต้องออมเงินเดือนตำรวจสืบสวนอันน้อย
นิดไปอีกกี่ปีถึงจะซื้อนาฬิกาเรือนนี้ได้

‘ช่างมันเถอะน่า ชาตินี้คงไม่มีปัญญาซื้อหรอก’

จุนฮยอนกลักรื้อค้นคำพูดไว้ในลำคอ เด็กสมัยนี้คิดยังไงถึงได้เลือกมา

ทำอาชีพนี้ละ ถ้าอยากมีอิสรภาพทางการเงินหรือเวิร์กไลฟ์บาลานซ์ก็ไม่
มาเป็นตำรวจตั้งแต่แรก ถ้าไม่มีจิตสำนึกหรือรักความยุติธรรมก็ไม่มีทาง
ทำอาชีพนี้ได้เหมือนกัน แต่ว่าดันพูดจาเหลวไหลแบบนี้ในสถานที่เกิดเหตุ
นี่นะ

“ดูจากที่ทิ้งนาฬิกาไว้ ไม่ใช่การฆ่าเพื่อชิงทรัพย์ใช่ไหมครับ”

โดยุนจ้องหน้า ถามจนฮยอนอย่างตรงไปตรงมาเหมือนอ่านใจเขา
ออก

อ้อ...ที่พูดคือจะสื่อแบบนี้เองหรอ จุนฮยอนรู้สึกผิดต่อโดยุนเล็ก
น้อย แม่ไม่อยากยอมรับ แต่บางทีเขาก็อดคิดกับพวกรุ่นน้องที่เป็นเด็กรุ่น
ใหม่มากเกินไป จนบางคนบ่นว่าย้ายมาอยู่แผนกคดีอาชญากรรมแล้วเหนื่อย
เกินทน บางคนบอกว่าตัวเองไม่เหมาะกับการเป็นตำรวจสืบสวน แต่พวกที่
เพ่งยื่นใบลาออกก็สองคนแล้ว ดังนั้นเมื่อเห็นโดยุนเอ่ยปากว่า “ฝากตัวด้วย
นะครับ!” ด้วยแววไร้กังวลบนใบหน้ากลมอ่อนเยาว์เหมือนเด็กในวันย้าย
เข้าแผนกวันแรก จุนฮยอนจึงแอบบ่นในใจ ‘ทนได้สักสองเดือนก็นับว่า
บุญโข’ และสิ่งที่เขาอยากเสี่ยงให้ได้มากที่สุดก็หนีไม่พ้นการจับคู่กับไก่อ่อน
แบบนี้

“อย่าเพ่งตัวจนสรุป”

จุนฮยอนเบนสายตามองผู้ตาย เขาบอกว่าจมนอยู่ในกองเลือด พื้น
คอนกรีตรอบบริเวณศพแดงฉานไปด้วยเลือดที่ไหลนองออกจากร่าง ต่อให้
ยังไม่รู้ผลชันสูตรก็เดาได้ว่าสาเหตุการตายมาจากเสียเลือดมาก

ด้านซ้ายของคอมมิวดแปลบกายาว รอยลึกด้านในพหลันทำให้นึกถึง
ถ้ามีดลึกลับ

“ตัดเส้นเลือดแดงใหญ่?”

จองดงฮุน จากกองพิสูจน์หลักฐานซึ่งเพิ่งเข้ามายังที่เกิดเหตุพยักหน้า
ให้แก่คำถามของจุนฮยอน

“ใช้อาวุธมีคมกรีดอย่างซ้ำซ้อน เขี้ยวไม่มีแม่แต่จังหวะจะป้องกันตัว”

คำพูดของดงฮุนซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญไม่มีผิดแน่ ดงฮุนรู้เรื่องราว
เดียวกับจุนฮยอน พวกเขาพบกันครั้งแรกในที่เกิดเหตุราวสิบปีก่อน นานที่
ปีหนักก็ถึงเหล้าด้วยกันหลังเลิกงาน

“ลงมือครั้งเดียวเหอ”

“ก็ไม่ใช่ละสิ”

ดงฮุนสวมถุงมือแล้วพลิกศพ บริเวณหน้าท้องมีรอยแดงจากเลือด
ที่จับตัวเป็นก้อน

“โจมตีครั้งแรกที่หน้าท้อง ขณะที่เหยือกกำลังเจ็บปวดและสับสนจน
ก็เชือดจุกตาย”

จุนฮยอนนึกถึงภาพวาระสุดท้ายของชายผู้นั้น สถานที่พบศพเป็นซอย
ตันในละแวกบ้านที่ผู้คนบางตา จากสภาพศพ เหตุอาจเกิดในยามวิกาล ใคร
บางคนแอบสะกดรอยตามเข้ามา หลังมั่นใจแล้วว่าไม่มีผู้พบเห็นก็ส่งเสียง
เรียกเหยื่อเบาๆ พอเขาหันมา คนร้ายก็ใช้มีดแทงเข้าที่หน้าท้อง จากนั้น
อาศัยจังหวะที่เหยือกกำลังเลือดไหลและเสียการทรงตัวเข้าประชิดตัวแล้วปาด
คอ เส้นเลือดแดงใหญ่ขาดทำให้การสูบฉีดเลือดไปเลี้ยงสมองลดลงจับปล้น
จนเกิดอาการช็อก คาดว่าเขาหมดสติไปก่อนหรือภายในสิบวินาทีต่อมา กว่า
ที่คนส่งนมเบียร์ในละแวกนี้จะผ่านมาในช่วงเช้า พบศพเป็นคนแรกแล้ว
โทร. แจ้งตำรวจ เขาก็กลายเป็นซากศพเย็นเฉียบแล้ว

“ดูจากที่คนร้ายเล็งจุกตาย แสดงว่าชำนาญแล้วหรือเปล่าครับ”

โद्यุนแทรกกลางบทสนทนาของจุนฮยอนกับดงฮุน

“เด็กใหม่?”

ดงฮุนเหลือบมองโद्यุนเล็กน้อย

“ครับ! ผมได้รับคำสั่งย้ายมาเมื่อสัปดาห์ก่อน ผাগตัวด้วยครับ!”

“อนาคตคงจะเหินห่างน่าดู”

“อ้อ ไม่หรอกครับ!”

ดงฮุนกับจุนฮยอนสบตากันแล้วยิ้มเจื่อนโดยไม่สนใจโद्यุนที่ตอบ

อย่างมุ่งมั่น แม้จะดูเหมือนพูดเพื่อปลุกใจ แต่ที่ดงสุนบอกว่า ‘อนาคตคงจะ
เหนือน้ำดู’ นั้นจริงๆ แล้วหมายถึงจุนฮยอนที่ต้องลำบากกระตังเด็กไม่รู้
อิโนอิเหนไปไหนมาไหนด้วยต่างหาก และจุนฮยอนเองก็ร่วมงานกับดงสุน
มานาน แค่นี้เขารู้ทันอยู่แล้ว

“เทียบกันแล้ว เส้นเลือดแดงใหญ่ที่คอตัดง่ายกว่าเส้นเลือดแดงในจุด
อื่น เพราะคอเป็นส่วนหนอกร่มผ้า กล้ามเนื้อหรือไขมันก็น้อย ต่อให้มีแค่ไม้
เสียบหมูยาวประมาณห้าเซนติเมตรก็ทำให้ตายได้แล้ว แต่ถ้าไม่ได้ตั้งใจ
เล่นงานเส้นเลือดแดงใหญ่ งั้นคนร้ายก็แค่โชคดี”

“หรือไม่ก็แค่ช่วย”

จุนฮยอนตอบรับคำพูดของดงสุน

“ถ้าคิดแค่จะฆาตรกรโชกทรัพย์เฉยๆ นะนะ”

“นั่นก็เป็นไปได้”

ดงสุนพยักหน้า

“แต่ดูจากที่ระหว่างเกิดเหตุเอาไปแค่กระเป๋าสตางค์ คนร้ายน่าจะกลัว
จนหนีเตลิดไปเลยไม่ใช่เหรอ”

“นั่นสิ...”

จุนฮยอนขมวดคิ้วพลางพยักหน้า เมื่อตัดเส้นเลือดแดงใหญ่ที่คอ
เลือดย่อมพุ่งกระเซ็นเป็นน้ำพุ นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมรอบๆ ศพจึงมีเลือด
ท่วมไปหมด มีความเป็นไปได้สูงว่า เมื่อคนร้ายกวัดแกว่งมีดเพื่อชิงทรัพย์
อาจบังเอิญบาดโดนเส้นเลือดแดงใหญ่ที่คอ แล้วพอเห็นเลือดก็ตื่นตระหนก
รีบหลบหนีไป แต่ว่าจะใจเย็นหยิบกระเป๋าสตางค์ไปด้วยหรือไม่ ถ้าอย่างนั้นดู
ท่าคนร้ายคงจะใจกล้าและเลือดเย็นไม่เบา หรือนี่จะไม่ใช่การก่อเหตุ
ฆาตกรรมครั้งแรก...

“แต่คนส่วนใหญ่มักจะใส่กระเป๋าสตางค์ไว้ด้านในเสื้อสูทหรือแจ็กเกต
ไม่กี่ในกระเป๋ากางเกงด้านหลังกันนี่...”

หากคนร้ายค้นตัวผู้ตายเพื่อหากระเป๋าสตางค์ อาจมีร่องรอยของ

คนร้ายอยู่บนศพ อย่างพวกลายนิ้วมือหรือดีเอ็นเอ

“ก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้เลย”

ดงฮุนซึ่งอ่านความคิดของจุนฮยอนออกตอบก่อนได้ยื่นคำถาม
ราวกับรู้ใจ

“แต่...”

โดยุนพึมพำแทรก

“ถ้าชิงทรัพย์จริงๆ ทำไมไม่เอาไปแค่เนาฟิกาละครับ ถอดแค่เนาฟิกา
น่าจะง่ายกว่าหากระป๋องสตางค์...”

ผิดวิสัยอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งศพยังนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้น เป็นไป
ไม่ได้ว่าหลังถูกมีดบาดโดนจุดสำคัญ เขาอ่อนแรงจนทรุดลงกับพื้น จากนั้นก็
ล้มหน้าคะมำไปทั้งอย่างนั้น การพลิกร่างของคนสภาพดังกล่าวเพื่อค้นตัว
ทั้งยุ่งยากและใช้เวลานานเกินไป อย่างที่โดยุนพูด การปลดแค่เนาฟิกาเป็น
วิธีที่ง่ายกว่าจริงๆ แต่ด้วยประสบการณ์อันโชกโชน จุนฮยอนซึ่งรู้จัก
รูปแบบการลงมือที่เหล่าอาชญากรชอบเลือกใช้เป็นอย่างดีจึงอดสงสัยไม่ได้

“แค่หน้าปัดใหญ่ นาฬิกาไม่น่าจะแพงเท่าไรหรอก”

“นั่นมันปาเต็ก ฟิลิปป์ เลยนะครับ! น่าจะเกินห้าสิบล้านวอนเลยทีเดียว
ซ้ำ”

โดยุนขึ้นเสียงเล็กน้อยอย่างเหลือเชื่อ

“ห้าสิบล้านวอน?”

จุนฮยอนกับดงฮุนอุทานพร้อมกันอย่างตกตะลึง

จะว่าไป แม้แต่ชุดสูทที่สวมยังมีการตัดเย็บอย่างดี มองปราดเดียว
ก็รู้ว่าเป็นของมีคุณภาพ ต่างจากชุดสูทที่หาด้วยตัวของจุนฮยอนที่ภรรยาซื้อ
จากห้างสรรพสินค้าในราคารดยี่สิบเปอร์เซ็นต์ รองเท้าที่สวมอยู่ก็เงาวับ
เหมือนเป็นของที่ทำโดยช่างฝีมือชาวอิตาลี

“ถึงไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่น่าจะเป็นคนรวย”

ดงฮุนพูดเทียบฐานะกับตนเองด้วยน้ำเสียงขมขื่น

“รวยแล้วยังไง มีมากมีน้อยตายไปก็เอาไปไม่ได้เหมือนกันหมด”

จนฮยอนตอบอย่างไม่ใส่ใจ เดิมทีเขาไม่ใช่คนโลภในทรัพย์สินอยู่แล้ว เมื่อเห็นคติฆาตกรรมบอยจนเคยชินเหมือนกินข้าว ความยึดติดในทรัพย์สินเงินทองก็ค่อยๆ จางหาย ความรวยเป็นเหมือนคำสาปมากกว่าโชคดี คติฆาตกรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพราะเงิน ไม่ใช่ความหึงหวง และโดยทั่วไปมักเกิดจากคนรอบตัวซึ่งใกล้ชิดที่สุด

“อาจแย่งกระเป๋าสตางค์ก่อนแล้วค่อยปาดคอก็ได้”

จนฮยอนเพิ่มพาล่อยๆ ราวพูดกับตัวเอง

ใช่ นั่นก็เป็นไปได้ หลังจากคนร้ายใช้อาวุธข่มขู่จนเหยื่อยอมมอบกระเป๋าสตางค์แล้ว อาจสังหารเขาเพราะกลัวว่าจะถูกแจ้งความ หรือไม่เหยือก็นำทำที่ขัดขึ้น ซึ่งเหนือความคาดหมายของคนร้าย ทำให้คนร้ายกวัดแกว่งมีดไปโดนเข้าโดยบังเอิญ หากยังไม่ใช้อีก...ในกระเป๋าสตางค์ใบนั้นอาจมีสิ่งของอย่างอื่นที่คนร้ายต้องการ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าอาจไม่ใช่การชิงทรัพย์

จนฮยอนปรายตามองนาฬิกาข้อมือที่ผู้ตายสวม

“เวลาเสียชีวิตละ”

“ตั้งแต่สี่ทุ่มถึงตีสามโดยประมาณ แต่เวลาที่แน่นอนต้องรอให้ผลชันสูตรออกมาก่อน”

ตงฮุนตอบคำถามของจนฮยอน

“โอ๊ะอัย ทำไมไม่มีกล้องวงจรปิดเลย”

โดยუნบน้อยข้างๆ จนฮยอนที่สีหน้าตึงเครียดขึ้น

สถานที่พบศพเป็นเพียงย่านที่อยู่อาศัย ไม่จำเป็นต้องติดตั้งกล้องวงจรปิด แม้แต่กล้องวงจรปิดของถนนใหญ่ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดก็เสียมานานแล้ว หากคนร้ายคำนวณกระทั่งเรื่องนี้ เป็นไปได้ว่าอาจวางแผนก่อเหตุมานาน ไม่อย่างนั้นก็คงเป็นคนละเอียดรอบคอบมาก จนฮยอนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่รู้ทำไมถึงลังเลบอเขาว่าคดีนี้อาจไม่ง่ายอย่างที่คิด

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเกงจุนฮยอนสัน ชื่อที่ขึ้นบนหน้าจอ
คือลิปตำรวจเอกจองซูโฮ รุ่นน้องในแผนกคดีอาชญากรรม เขาน่าจะได้
เบาะแสบางอย่างจากข่าวของผู้ตายแล้ว จุนฮยอนกดปุ่มเปิดลำโพง

“จากการตรวจสอบโทรศัพท์มือถือของผู้ตาย สามารถระบุตัวตนได้
แล้วครับ”

ซูโฮเข้าประเด็นทันที

“ผู้ใช้งานคือจองซังกู เกิด ค.ศ. 1977 ครับ”

จุนฮยอนหยิบสมุดจดออกมา ทวัดมือเขียนชื่อที่ซูโฮบอก

“ประวัติอาชญากรรมล่ะ”

“ไม่มีบันทึกประวัติอาชญากรรมครับ”

ในเมื่อไม่เคยพัวพันกับคดีอาชญากรรม ก็น่าจะเป็นเหตุฆาตกรรมที่มีแรงจูงใจจากความแค้นส่วนตัวหรือมุ่งหวังเงินทอง... แต่จะสรุปว่าเป็นเหตุผลแรก จุนฮยอนก็ยังไม่หายข้องใจ ทำไมคนร้ายไม่กำจัดโทรศัพท์มือถือที่เสี่ยงทำให้ตัวตนของเขาถูกเปิดเผยทิ้ง ทั้งๆ ที่เอากระเป๋าสตางค์ไป หรือว่าคนร้ายจะไม่ใช้คนใกล้ชิดถึงขนาดจะทิ้งร่องรอยไว้ในประวัติการโทร. ของจองซังกู

“ที่อยู่ตามทะเบียนบ้านคือ...”

ซูโฮระบุสถานที่หนึ่งซึ่งอยู่ในย่านที่บ้านราคาแพงที่สุดในเกาหลีใต้

“ครอบครัวล่ะ”

“คู่สมรสคือคังฮวีอน มีลูกชายอายุประมาณสิบหกปีหนึ่งคนครับ”

“ภรรยาเขายังติดต่อดีไหม”

“เมื่อสักครู่นี้โทร. คุณกันครับ เธอยืนยันว่าเมื่อคืนสามมิไม่ได้กลับบ้านจริงๆ ผมแจ้งเรียบร้อยแล้วครับว่าเหยื่อในคดีนี้อาจเป็นสามีของเธอ”

“การตอบสนองล่ะ”

“ไม่แน่ใจครับ... ดูตกใจมาก แต่ยังควบคุมสติได้ดีเหมือนเดิม อย่างน้อยก็ไม่พุ่มพ่ายหรือเป็นลมไปก่อนครับ”

“ขอบคุณมาก”

จนฮยอนวางสายแล้วจับจ้องศพของชายที่ถูกระบุว่า ‘ไม่ทราบชื่อ’ และถูกเปิดเผยว่าเป็น ‘จองซังกุก’ เกิด ค.ศ. 1977 บังเอิญที่อายุเท่ากับจนฮยอน เป็นช่วงวัยที่ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างให้ต้องทำ เห็นบอกว่าลูกชายของเขายังไม่ทันข้ามมหาวิทยาลัยเลยด้วยซ้ำ

จนฮยอนพยายามข่มความเวทนาที่ถาโถมเข้ามา หากอารมณ์สับสนปนเปจะสูญเสียความเป็นกลางได้ง่าย อีกทั้งความตายที่น่าสลดเสียยิ่งกว่านี้ เขาก็เคยเห็นมานักต่อนัก

“เฮ้ย ไอ้ไก่อ่อน!”

จนฮยอนเรียกโดยุนที่กำลังยืนใจลอย

“ผม...หรือครับ”

โดยุนหันซ้ายหันขวาอย่างลุลลุลูลน

“ถ้านายไม่ใช่ไก่อ่อน แล้วจะเป็นใครได้อีก น่าจะเห็นจุดเกิดเหตุคร่าวๆ แล้ว จั๊นไปหาครอบครัวผู้ตายกันหน่อยดีกว่า”

โดยุนยังไม่ทันได้ตอบ จนฮยอนก็สาวเท้าหนีไปแล้ว

ภรรยาของผู้ล่องลับ

“ไซ้สามีฉันจริงๆ ค่ะ”

คังฮวีอนพูดหลังจนฮยอนไม่พูดพรั่ว วางรูปศพที่ได้รับไว้บนโต๊ะ มือเรียวยาวผิวขาวทาเล็บแดงนั้นเหมือนไม่เคยโดนน้ำสักครั้งในชีวิต สีแดงฉูดฉาดรับกับใบหน้าคมคายดูเป็นผู้ดี

“ไม่ผิดแน่นอนครับ”

“คนใช้ชีวิตด้วยกันมาเป็นสิบปี จะไม่รู้ได้ยังไงคะ”

ฮวีอนจ้องจนฮยอนด้วยสายตาดูร้ายราวกับจะจับกิน ก่อนหยิบบุหรี่กับไฟแช็กในกระเป๋าเสื้อขึ้นมาจุดไฟ ลิปสดิบบนปากที่คาบบุหรี่เป็นสีแดงอิฐเข้มกว่าเล็บหนึ่งเฉด ฮวีอนพ่นควันยาวเป็นสายด้วยความเคยชินปน

อ่อนเพลีย สายตาลอยล่องกลางอากาศ

“เมื่อคืนไม่มีบันทึกการโทร. ของคุณกับสามี”

“แล้วไงคะ”

“สามีไม่กลับบ้านทั้งคืน ไม่เป็นห่วงเลยหรือครับ”

ฮิวอนหัวเราะในลำคอให้แก่คำพูดของจุนฮยอน

“ใช่ว่าเพิ่งค้างนอกบ้านคืนแรกสักหน่อย ฉันก็นึกว่าไปบ้านคนรักของเขาเสียอีก”

“คนรักหรือครับ”

จุนฮยอนปรายตามองฮิวอนอย่างละเอียดอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไป ฮิวอนดูอ่อนกว่าวัยสี่สิบกลางๆ หุ่นผอมเพรียวปราศจากไขมันส่วนเกิน ผิวพรรณผุดผ่องเต่งตึง ผมสีน้ำตาลเข้มดัดลอนยาวเป็นธรรมชาติถึงไหล่ ส่งให้รูปลักษณ์อันโดดเด่นดูไร้ที่ติ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรักษารูปร่างหน้าตาไว้ได้ด้วยการทุ่มเวลาและเงินไม่น้อยให้แก่เฮลท์คลับ คลินิกผิวหนัง และร้านเสริมสวยชื่อดัง

มีผู้หญิงแบบนี้ข้างกายยังจะอกใจอีกเหรอ...จุนฮยอนรีบสลัดความคิดที่แวบเข้ามาในหัว สาเหตุที่ผู้ชายอกใจภรรยาไม่ใช่เพราะเธอไม่มีเสน่ห์ แต่เป็นเพราะต้องการผู้คนที่ไม่ใช่ ‘ภรรยา’ อย่งไรก็ตาม แม้จะทราบดีแต่สภาพภายนอกของฮิวอนกลับห่างไกลจากการเป็นภรรยาที่ถูกสามีอกใจอยู่มากโข

อาจเป็นเพราะสายตาแบบนั้นของจุนฮยอน ฮิวอนจึงขี้นับบุหรี่ยี่สิบอยู่ลงในที่เขี่ยด้วยท่าที่ไม่สບอารมณ์

“อิตานี่มัน...บ้าผู้หญิงมากเกินไปเลยนะคะ แต่งงานมาจนถึงตอนนี้แล้วยังเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า ชอบซื้อเสื้อผ้าซื้อเครื่องประดับให้ หลอกผู้หญิงมาไว้ข้างกาย พอเมื่อก็เขี่ยทิ้ง”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไร้อารมณ์ ต่างจากมือที่ตึงน่งงานจนอยู่ไม่สุข

“ลำบากแยะเลยนะครับ อยู่กับคนแบบนั้น”

คำพูดแฝงการเย้ยหยันของจุนฮยอนทำให้ฮวีอนจ้องหน้าเขาอย่าง
ทำทนาย

“คุณตำรวจก็แต่งงานแล้วใช่ไหมคะ”

จุนฮยอนพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นคุณคงเข้าใจว่าการแต่งงานก็คือความเป็นจริง การพร่ำ
บอกรักไม่ได้ทำให้คนเรามีกินมีใช้นี่คะ”

ฮวีอนพูดพลางเอนหลังพิงโซฟาหนังหุหุรา มองผ่านส่วนล่างของ
หน้าต่างกว้างซึ่งครอบพื้นที่ผนังด้านหลังทั้งหมด สามารถมองเห็นตึกสูงซึ่ง
เรียงตัวหนาแน่นทั่วย่านกังนัมของกรุงโซลได้อย่างเต็มตา สายตาทำทนายของ
เธอเหมือนกำลังถามกลับว่า ด้วยชีวิตความเป็นอยู่ระดับนี้ แค่อำนาจใจ
ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่อะไร

“แต่งงานมานานเท่าไรแล้วครับ”

“สิบแปดปีค่ะ”

คนที่เพิ่งได้ข่าวการเสียชีวิตของคนที่ใช้ชีวิตร่วมกันมาสิบแปดปีอย่าง
ฮวีอนตอบอย่างสุขุมจนน่าสงสัย

“ลูกค่ะครับ”

ถึงแม้รู้อยู่แล้ว แต่จุนฮยอนก็ยังตรวจสอบซ้ำ

“มีลูกชายหนึ่งคน อายุสิบหกปีค่ะ”

“ตอนนี้ลูกชายกำลังเรียนอยู่หรือครับ โท. ไปที่โรงเรียนหรือยัง”

“อินโฮ...เรียนอยู่ที่โรงเรียนประจำในอเมริกาค่ะ”

ใบหน้าของฮวีอนซึ่งก่อนหน้านี้ไม่แสดงความเศร้าพรั่งพรูออกมา แม้
ไม่เหลือเยื่อใยกับสามี แต่พอคิดว่าลูกชายต้องกลายเป็นลูกที่ไม่มีพ่อ เธอ
เองก็ดูเจ็บปวดใจไม่น้อย

“ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศหรือครับ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ อยู่บ้านไปก็ไม่ทำอะไรดี เห็นแต่พ่อแม่ทะเลาะ

กันทุกวัน...”

ดูท่าความสัมพันธ์ของสองสามีภรรยาจะมีปัญหามานาน ในความเป็นจริงคู่สมรสเป็นผู้ต้องสงสัยที่มีแนวโน้มมากที่สุดในคดีฆาตกรรม ถ้าอย่างนั้นผู้หญิงที่ไม่ยินดียินร้ายกับข่าวการตายของสามีคนนี้จะเกลียดสามีที่นอกใจเธอมากพอที่จะฆ่าเขาได้ไหม... จุนฮยอนทอดสายตามองใบหน้าสงบเสถียรของฮิวอน

“ถ้าเป็นโรงเรียนประจำเอกชน ค่าเทอมคงไม่ใช่เล่นๆ เลยนะครับ”

ชั่วพริบตาที่จุนฮยอนกำลังคิด โดยุนก็พูดแทรกขึ้นมา

“เอ่อ คือ...ก็ใช่ค่ะ”

ฮิวอนตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ ด้วยท่าที่เหมือนบอกว่าเงินไม่ใช่ปัญหา

“สามีคุณทำงานอะไรครับ”

“ทำหลายอย่างค่ะ”

“ทำหลายอย่างหรือครับ”

“ลงทุนหุ้นด้วย ทำธุรกิจอสังหาฯ ด้วย... อีตานี้ ถึงเรื่องอื่นจะไม่ได้เรื่อง แต่พอเป็นเรื่องเงินนี่จู่ๆก็ไวอย่างไม่น่าเชื่อเลยคะ”

“คุณดูไม่ค่อยสนใจงานที่สามีทำเลยนะครับ”

“ฉันเกลียดตัวเลขนะคะ”

ฮิวอนไม่ทันสังเกตน้ำเสียงแฝงความแตกดันของจุนฮยอน

“อีกอย่าง...จะหาเงินมาจากไหนด้วยวิธีการใด มันสำคัญตรงไหนคะ แค่อามาให้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องก็พอแล้วค่ะ”

ฮิวอนตอบหัวนๆ ราวกับบอกว่าอีกฝ่ายกำลังทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ก่อนจะพยายามจุดบุหรี่อีกมวน แต่ไฟแช็กกลับไม่ยอมติด เธอจึงเดาปากอย่างหัวเสีย สุดท้ายโดยุนก็หยิบไฟแช็กออกจากกระเป๋าตัวเองแล้วจุดบุหรี่ให้ฮิวอน

“รู้เกี่ยวกับคนรอบตัวสามีคุณบ้างไหมครับ มีใครที่อาจมีความแค้นส่วนตัวกับเขาบ้างไหม”

โดยunnyโอกาสซักถามระหว่างฮิวอนสุดค้วนนบุรีเอือกใหญ่ด้วย
สีหน้าพึงพอใจ

“แค่ส่วนตัว...”

ฮิวอนแสดงสีหน้าประหลาดอยู่ชั่ววูบ ทั้งดูสนุกและพยายามเหยียดใน
เวลาเดียวกัน

“ไม่ใช่แค่คนสองคนหรอกมั้ง”

“ครับ?”

โดยunnyหลุดปากอูทานเพราะคำพูดที่คาดไม่ถึงนั้น

“เดิมที่เขาเป็นลูกค้าของฉันทันะคะ ตอนทำงานอยู่ที่รูมชาลอน¹ ย่าน
อับกุงอง เดี่ยวพอสืบสวนยังไม่ทันจะรู้กันหมดแล้ว แค่ออกล่วงหน้าไว้ก่อนคะ”

โดยunnyตกใจกับการประกาศสายฟ้าแลบ ฮิวอนขำเลียงมองจนฮยอน
ซึ่งยังคงหนำนิ่งกับโดยunnyที่ดูตื่นตระหนกเล็กน้อยสลับกันไปมา ก่อนจะพน
คว้นออกมาด้วยท่าทางทำท่ายขึ้นอีกขึ้น

“เขาไม่ใช่ลูกค้าของฉันทันตั้งแต่แรกหรอก ลูกค้าประจำที่รู้จักกันพามา
ที่ร้านคะ เป็นเศรษฐีชื่อดังมีตึกหลายหลังในย่านกังนัม แต่อิตานีนะ ไม่สิ
สามีฉันทันบอกว่าจะช่วยลงทุนให้เขาคะ”

ฮิวอนพูดพลางเคาะขี้นบุรีทิ้ง

“แต่สามีฉันทันส่งสาตาให้ฉันทันตลอด ดูก็รู้ว่ามิให้ตั้งแต่แรกแล้วคะ
หลังจากนั้นประมาณเดือนหนึ่ง เขาก็มาที่ร้านแล้วเรียกฉันทันไป เราต่อกัน
จนถึงยกสอง ลูกค้าประจำฉันทันรู้เข้าก็ถามว่าไม่รู้สิักผิดบ้างหรือไ่ ทั้งยังบอก
อีกว่าไ่ไ่ฉันทันจบเห่ ไม่เหลืออะไรแล้ว ต่อไปนี้ฉันทันคงไม่มีปัญญาเข้าร้านแพงๆ
แบบนี้อีก แล้วก็หัวเราะสะใจใหญ่เลยคะ”

จนฮยอนรอฟังสิ่งที่ฮิวอนจะพูดอยู่เงียบๆ

“ตอนนั้นฉันทันล้งหรณัใจอยู่แล้วเชื่อว่า ผู้ชายคนนี้หลอกหลวงลูกค้า

¹ ร้านเหล้าแบบห้องส่วนตัวที่มีพนักงานหญิงบริการในห้อง

ประจำของฉัน ต่อให้ไม่ใช่ออย่างนั้นก็ต้องทำเรื่องสกปรกอะไรอยู่แน่ๆ”

“...”

“คงไม่ใช่แค่เรื่องเงินอย่างเดียวหรอกค่ะ สาเหตุที่ผู้ชายคนนี้หลอกลวงลูกค้าประจำของฉันนะ...ไม่แน่ว่าเขาอาจจะอยากครอบครองฉันด้วยก็ได้ ฉันออกจะเช็กชื่อนานทีเดียว”

ฮิวอนขยับหูหรือลงในที่เขี่ยปิดท้าย มือที่กำลังกดกันบูหรือเพื่อดับไฟเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์เสียยิ่งกว่าเมื่อก็ พอหวนนึกถึงความทรงจำเก่าๆ ความรู้สึกทั้งรักและเกลียดสามที่ตายไปคล้ายจะฟื้นคืนมา

“อิตาจองซังกุน่ะ เรียกได้ว่าชั่วชานานแท้เลยละค่ะ เป็นไอ้ชั่วที่มีสมอง เพราะมันเวลาอยากได้อะไรเลยทุ่มเททำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาโดยไม่ต้องรับโทษค่ะ”

“ทั้งที่รู้เรื่องพวกนี้ คุณก็ยังชอบเขาหรือครับ”

โดยุนชิงถามโดยที่จุนฮยอนไม่ทันห้าม

ฮิวอนกระตุกมุมปาก ผิดจากสิ่งที่จุนฮยอนคาดไว้ว่าเธอจะหงุดหงิด

“ฉันไม่ได้ชอบเขา แต่ชอบเงินต่างหากค่ะ เมื่อก็ฉันก็พูดอยู่นั่นแหละว่า อิตานี้นะ ถึงเรื่องอื่นจะไม่ได้เรื่อง แต่พอเป็นเรื่องเงินนี่งมูกไวอย่างไม่น่าเชื่อ”

“แล้วความสัมพันธ์ของคุณจองซังกุนกับพ่อแม่หรือญาติพี่น้องล่ะครับ เป็นยังไงบ้าง”

จุนฮยอนเบี่ยงประเด็น

“ไม่มีหรอกค่ะ ครอบครัวยะไรพวกนั้น”

‘ไม่มีครอบครัว’ จุนฮยอนจดลงในสมุด เรื่องนี้ยังต้องตรวจสอบดูอีกที แต่ถ้าสิ่งที่ฮิวอนพูดเป็นจริง อย่างน้อยในบรรดาคนที่โกรธแค้นเขาก็น่าจะไม่มีคนที่ผูกพันกันทางสายเลือด

“สุดท้ายแล้วครับ เมื่อคืนตั้งแต่เวลาสี่ทุ่มถึงตีสาม คุณอยู่ไหนครับ”

“นี่คุณกำลังสงสัยฉันอยู่หรือค่ะ”

คิ้วของฮิวอนพลันเลิกสูง

“เป็นการดำเนินการตามขั้นตอนครับ”

จนฮยอนตอบ

“ตึกพานั้นจะอยู่ที่ไหนได้ละคะ ก็ต้องอยู่ที่บ้านสิ”

“ไม่ทราบว่ามีเพื่อนบ้านแวะมาลักรูหรือ...”

“ถ้าจะถามว่ามีพยานไหม...ไม่มีค่ะ ส่วนสามีที่อาศัยอยู่ด้วยกัน ก็อย่างที่คุณทราบว่าเวลานั้นเขาไม่สามารถเข้ามาในบ้านได้ เพราะว่าตายแล้ว”

สีหน้าฮยอนไม่คลายความบึ้งตึง

“นี่เป็นแค่การดำเนินการตามขั้นตอนเท่านั้นครับ”

โดยუნเน้นย้ำสิ่งที่จนฮยอนพูดก่อนหน้านี้เพื่อเกลี้ยกล่อมฮยอน

“ถ้าฉันเป็นคุณตำรวจ น่าจะเอาเวลาไปสอบสวนชเวจีโฮแทนนะคะ”

ฮยอนกระพริบกระพือตด้วยสีหน้ารำคาญใจเหมือนยังไม่หายหงุดหงิด

“ชเวจีโฮหรือครับ”

“ผู้คนล่าสุดของเขาค่ะ ได้ยินว่าพอผู้หญิงตั้งท้องก็สั่งให้ไปเอาออกเพราะลำบากใจ ใครจะไปรู้ละคะ บางทีเธออาจจะโกรธจนจ้างใครสักคนมาฆ่าเขาก็ได้”

“คุณรู้เรื่องนั้นได้อย่างไรครับ”

ฮยอนค้นกระเป๋าสะพายชาเนลข้างกาย หยิบนามบัตรแผ่นหนึ่งส่งให้จนฮยอนไม่พูดไม่จา ‘จางอินโม ฮานาเพลนนิ่ง’ ข้างใต้ระบุว่าเป็น ‘นักสืบเอกชน ผู้เชี่ยวชาญในการรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับตัวและการหย่าร้าง’

“คุณใช้บริการนักสืบเอกชนหรือครับ”

“สามีฉันอาจหลงสาวเอ๊ะๆ จนถึงขั้นมาขอหย่า จะให้มันเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยคงไม่ได้หรอกนะคะ”

การหย่าโดยปราศจากความรักต่อสามี จนฮยอนคิดว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวเลยทีเดียว และในเมื่อสิ่งที่ฮยอนหลงใหลคือความมั่งคั่งของจองซังกู

แน่นอนว่าเจ้าตัวย่อมกังวลว่าความมั่งคั่งนั้นจะถูกส่งต่อไปยังผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่เธอ หากจงชังกุตกหลุมรักชเวจีโฮจนยีนกรานจะหย่า ฮีวอนจะเป็นผู้หญิงใจกล้าพอที่จะฆ่าสามีเพื่อไม่ให้มันเกิดขึ้นไหม

“ก่อนกลับพวกเราขอเดินดูรอบๆ บ้านได้ไหมครับ”

“จะทำอะไรก็ทำเถอะค่ะ”

ฮีวอนตอบรับอย่างง่ายดาย

จนหย่อนกับโดยุนเริ่มจากสำรวจห้องอ่านหนังสือของจงชังกู เรียก ‘ห้องอ่านหนังสือ’ แต่แทบไม่มีหนังสือให้เห็น มีเพียงหนังสือเศรษฐกิจและนิติศาสตร์กอล์ฟไม่กี่เล่มวางอยู่บนชั้น เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานก็ไม่มีเลย น่าจะเป็นคนที่ไม่ชอบหอบเอกสารกลับมาทำที่บ้าน แต่ถ้าไม่ใช่ ก็ตั้งใจไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้เลย

‘มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล’

จนหย่อนคิดพลางมองชั้นหนังสือที่สะอาดจนน่าหงุดหงิด

เช่นเดียวกับที่อื่นๆ ภายในบ้าน ห้องอ่านหนังสือของจงชังกูก็บอวไปด้วยกลิ่นเงิน จนหย่อนกวาดตาผ่านคอลเล็กชันนาฬิกาและไม้กอล์ฟสุดหรูด้วยสายตาเหมินเฉย

“รุ่นพี่ ภรรยาของเขาไม่เหมือนมาตามจองหรือครับ”

โดยุนมองซ้ายมองขวาอยู่หลายรอบ ก่อนจะกระซิบกับจนหย่อน

“มาตามจอง?”

“ก็...ตัวละครที่คิมฮเยซุแสดงในหนัง *Tazza สงครามรัก สงครามพนัน* ไรครับ”

“ทั้งคู่ไม่เห็นจะเหมือนกันเลย”

“ไม่? ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ไม่รู้ว่าทำไมถึงดูเป็นพวกชอบแทงข้างหลังเหมือนกันนะครับ ถ้าจงชังกูเป็นไอ้ชั่วอย่างที่ว่าจริงๆ ผู้หญิงธรรมดาจะทนชีวิตแต่งงานได้ถึงสิบแปดปีหรือครับ อีกอย่าง...ผู้หญิงคนนั้นนอกจากเรื่องตั้งครรภ์มาเป็นเหยื่อล่อให้ผู้ชายแต่งงานกับเธอก็ได้ครับ”

จะว่าไป ดูจากท่าทางของฮิวอนแล้วก็อาจเป็นไปได้ เพียงแต่ไม่ใช่
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตายของจองซังกูโดยตรง

“เลิกพูดจาเหลวไหล ลองดูสิว่ามีอะไรที่ใช้เป็นเบาะแสได้บ้าง”

น้ำเสียงกระโชกโฮกฮากของจุนฮยอนทำให้โดยุนปิดปากแน่น

ความเงียบเข้าปกคลุมภายในห้องอยู่พักใหญ่

“รุ่นพี่ครับ ตรงนี้”

หลังจากผ่านไปประมาณยี่สิบกว่านาที โดยุนก็เรียกจุนฮยอน น่าจะ
พบบางอย่างในกระเป๋าเล็กด้านในถุงไม้กอล์ฟ หยิบออกมาพบว่าเป็น
นามบัตรทำจากกระดาษคุณภาพสูงพร้อมโลโก้สีทองเรียบหรูหลายแผ่น

จองซังกู ประธานบริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีน

ได้ชื้อกับตำแหน่งระบุเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่ของเขาไว้ด้วยกัน

“เบอร์ที่อยู่ในนามบัตรต่างกันหมดเลยนี่ครับ”

โดยุนพูดออกมาหลังเพ่งมองนามบัตรที่เรียงรายบนโต๊ะ ถึงแม้จะมี
คนใช้โทรศัพท์ทำงานแยกจากโทรศัพท์ส่วนตัวอยู่บ้าง แต่ดูจากนามบัตร
แล้ว เขาน่าจะมีเบอร์โทรศัพท์สามเบอร์เป็นอย่างต่ำ

“น่าสงสัย...”

จุนฮยอนใช้โทรศัพท์กดหมายเลขหนึ่งในเบอร์พวกนั้น แล้วกด
ดอกจันเพื่อต่อสายผ่านบริการโทร. โดยเก็บเงินปลายทาง (ผู้รับจ่ายค่า
บริการ) ปลายสายดังอยู่หลายครั้งก่อนจะมีเสียงแจ้งว่า “เลขหมายปลายทาง
ที่ท่านเรียกขณะนี้ยังไม่เปิดให้บริการ...”

“...น่าจะเป็นเบอร์เถื่อนนะครับ”

โดยุนสีหน้าเคร่งเครียด

ที่แน่ๆ คือต้องตรวจสอบข้อมูลผู้ใช้งานก่อนถึงจะรู้ แต่ถ้าตรวจสอบ
แล้วยังไม่มีสัญญาณหรือเสียงรอสาย พร้อมทั้งมีเสียงแจ้งไม่เปิดให้บริการ

อีก ก็มีโอกาสถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่จะเป็นเบอร์เถื่อน พฤติกรรมของจอง-
ซังกูที่ค่อยๆ เผยออกมาจนถึงตอนนี้มีบางอย่างไม่น่าไว้วางใจ และการมีอยู่
ของเบอร์เถื่อนก็เป็นตัวแปรสำคัญที่เปลี่ยนให้ความสงสัยกลายเป็นความ
มั่นใจ

‘ที่ผ่านมามีทำอะไรเรื่องบ้าอะไรไว้กันแน่’

จนหย่อนจ๊องตัวหนังสือที่เขียนว่า ‘จองซังกู ประธานบริษัทหลัก
ทรัพย์เอเวอร์กรีน’ บนนามบัตรจนแทบจะทะลุ

ความลับห้องเลขที่ 1105

ที่อยู่ของบริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีนเป็นอาคารออฟฟิศเทล² หลัง
หนึ่งในเขตยงดิงโพ ล็อบบี้ชั้นหนึ่งของอาคารสิบแปดชั้นหลังนี้ติดป้าย
บริษัทเล็กใหญ่ซึ่งจับจองพื้นที่แต่ละชั้นไว้นั่นแน่ชัด

“ไม่เห็นมี ‘บริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีน’ เลยครับ”

โดยนพุดหลังเข้าไปดูป้ายผู้เช่าแล้วกลับออกมา

“มาเสียเที่ยวแล้วละครับ”

จนหย่อนก้มมองนามบัตรในมือ บนนามบัตรเขียนไว้แค่ชื่ออาคาร
ไม่มีการระบุเลขที่อยู่

“ไม่เสียเที่ยวหรอก”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ”

โดยนพุดจ้องตำราจรรยาวัธด้วยความฉงน

“คนเรามักจะถูกหลอกได้ง่ายกว่า เวลามีความจริงปนอยู่สักนิดแทนที่
จะโกหกทั้งเพ”

“ฮะ?”

² อาคารที่มีทั้งที่พักอาศัยและโครงการพาณิชย์อื่นๆ เช่น ออฟฟิศ โรงแรม ฯลฯ ในอาคาร
เดียวกัน มักตั้งอยู่ใจกลางเมือง ใกล้แหล่งทำงานและสถานีรถไฟฟ้า

แทนการตอบคำถามของโดนุน จุนฮยอนเดินเข้าไปหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่นั่งอยู่ตรงแผนกต้อนรับ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยวัยชราซึ่งกำลังดูรายการวไรตี้ผ่านโทรศัพท์มือถือเงยหน้ามองอย่างเหนื่อยอ่อน

“มาพบคุณจองซังกู บริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีนครับ”

ด้วยท่าทางจริงจังและการมุ่งเข้าประเด็นทันที ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคิดไปเองว่าจุนฮยอนนัดกับคนที่ชื่อจองซังกูเรียบร้อยแล้ว

“จะให้บอกว่าใครขอพบครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยกโทรศัพท์ภายในและถามจุนฮยอน ‘บริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีนอยู่ที่นั่นเองสินะ’ จุนฮยอนกระตุกยิ้มในใจ ก่อนจะฉวยโทรศัพท์ในมือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแล้ววางกลับที่เดิม

“เดี๋ยวนะ ทำอะไรของคุณครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไถ่ถามด้วยความประหลาดใจ

“ผมแค่อยากช่วยให้ประหยัดเวลาต้อนรับแขกนะครับ ที่นั่น...ห้องเลขที่เท่าไรครับ”

จุนฮยอนพูดพลางหยิบบัตรประจำตัวตำรวจออกมาแสดง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพูดจาอ้อๆ อึ้งๆ ตื่นตะลึงกับเหตุไม่คาดฝัน

“คือว่า...พวกเขาเตือนว่าอย่าให้ข้อมูลกับคนนอกมั่วซั่ว”

“แสดงว่าก่อนหน้านี้เคยมีคนมาก่อความวุ่นวายเพื่อให้ออกที่ตั้งสำนักงานใหม่ๆ ใช่มั้ยครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่ตอบ แต่จุนฮยอนคิดว่าเขาเดาถูกแล้ว

“ผมจะถามอีกครั้ง ห้องเลขที่เท่าไรครับ”

“แต่...กับตำรวจ พวกเขาก็เตือนว่าห้ามบอกเด็ดขาด...”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยกมือชี้ผมบางๆ ด้วยสีหน้าลำบากใจ

“คุณฮา-จิง-ชู”

จุนฮยอนอ่านป้ายชื่อตรงหน้าอกซ้ายของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนนั้นที่ละพยางค์อย่างขัดถ้อยขัดคำ

“ตอนนี้พวกเรากำลังสืบสวนคดีฆาตกรรมอยู่ ถ้ายังไม่ยอมบอกหมายเลขห้อง ผมจะถือว่าคุณขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่นะครับ”

“1105 ครับ 1105...”

คำว่า ‘คดีฆาตกรรม’ บวกกับ ‘ขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่’ สร้างแรงกดดันจนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยร้อนใจบอกหมายเลขห้อง โดยพบกับจุนฮยอนเข้าลิฟต์แล้วกดชั้นสิบเอ็ด

ประตูกะจกของห้องหมายเลข 1105 ไม่ได้ล็อก พอดีกับที่
สำนักงานอื่นโดยรอบว่างเปล่าไร้ผู้เช่า ไม่แน่ว่าผู้เช่าในชั้นสิบเอ็ดอาจมีเพียงบริษัทของจองชังกู ด้านหลังประตูกะจกมีพนักงานไม่กี่คนนั่งทำงานอยู่ เมื่อตำรวจทั้งสองนายเปิดประตูเข้าไป ผู้คนด้านในต่างหันขวับมามองเป็นตาเดียว ไม่มีวี่แววซุกซ่อนอะไรเป็นพิเศษ ทว่าท่าทีของพวกเขากลับดูประหลาดใจกับผู้มาเยือนที่ไม่คาดคิด

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ”

หญิงสาวที่ดูเหมือนจะเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ ไม่ก็เลขาฯ วีนออกมา

“พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ มาสอบถามเกี่ยวกับคุณจองชังกูครับ”

โดยუნแสดงบัตรประจำตัวตำรวจ

จุนฮยอนสัมผัสได้ว่าบรรยากาศในสำนักงานเปลี่ยนไปเล็กน้อย ทุกคนปิดปากเงียบ แต่ความกังวลลับสนที่ผุดบนใบหน้าก็ไม่อาจเล็ดลอดผ่านสายตาของจุนฮยอนไปได้

“มาเพราะเรื่องท่านประธานหรือครับ”

ชายที่อยู่ในห้องด้านในสำนักงานออกมาหลังได้ยินเสียง ชายผู้นั้นอายุราวๆ สามสิบ รูปร่างสูง หน้าตาสะอาดสะอ้าน แม้จะคล้ายกับจองชังกูใน

แง่ของการมีรูปลักษณ์แบบที่ผู้หญิงชอบ แต่เทียบกับจงชังกุที่ผิวดำกำไบหน้าคมคาย ร่างสูงกำยำแล้ว เขามีใบหน้าขาวซีดและรูปร่างบอบบางกว่ามาก เป็นภาพลักษณ์ที่เหมาะสมจะเป็นเพื่อนพระเอกในละครโรแมนติก เท่ น้อยกว่าหน่อย แต่ช่วยเสริมให้บทพระเอกเท่ขึ้น

“เรื่องธุรกิจ ท่านประธานดูแลจัดการเองคนเดียวครับ พวกเราไม่รู้...”

“คุณจงชังกุเสียชีวิตเมื่อคืนครับ เป็นคดีฆาตกรรม”

จนฮยอนตัดบท เลี่ยงอุทานด้วยความตกใจอึ้งรอบห้อง

ชายคนนั้นตกใจจนอ้าปากค้าง ไบหน้าซีดเผือดขึ้นทันตา หากเป็นการแสดง ฝีมือคงคู่ควรกับรางวัลออสการ์นักแสดงนำชาย เพียงแต่ว่าเขา ดูไม่ได้เสแสร้งแก้งทำแต่อย่างใด

“อะ...ฆาตกรรมหรือครับ...ได้ยังไงกัน”

เขาพูดตะกุกตะกัก สีหน้าเหม่อลอย

“คุณรู้จักจงชังกุดีใช่ไหมครับ”

โดยุนเข้าไปหาชายคนนั้น

“เอ่อ ครับ...เพราะเรื่องงาน”

เขาหยิบนามบัตรในเสื้อสูทส่งให้โดยุน ระบุว่า เป็น ‘จอนมยองโฮ รองประธานบริษัทหลักทรัพย์เอเวอร์กรีน’ อีกด้านของนามบัตรเป็นรูปจอนมยองโฮทำหน้าเคร่งขรึม ดูท่าจะหลงตัวเองพอสมควรถึงได้ใส่รูปแบบนี้ไว้ในนามบัตร

“มีเวลากุยกันสักครูไหมครับ”

มยองโฮดูไม่เต็มใจนัก แต่ด้วยสถานการณ์แบบนี้คงเลี่ยงไม่ได้ จึงนำทางตำรวจทั้งสองไปยังห้องทำงานส่วนตัว

ห้องทำงานของเขาธรรมดาจนแทบไม่มีกลิ่นอายของเจ้าของเลย โซฟาและโต๊ะสำหรับรับแขก นอกจากโน้ตบุ๊กรุ่นใหม่ล่าสุดบนโต๊ะแล้ว ทัว